

Okouzující večer z Cyklu mladých

Je velmi obtížné představit na jednom komorním večeru čtyři mladé talenty z různých interpretačních oborů tak, aby návštěvníci alespoň částečně rozpoznali, co v každém z nich je, a přitom se vyvarovat, aby takový večer nesklouzl do charakteru nějaké přehlídkové besídky. Proto mi druhý koncert **Cyklu mladých České filharmonie** (Suková síň, 11.12.), na němž se střídali dva pianisté, houslistka a pěvkyně, připadal po dramaturgické stránce jako malý zázrak. Jak to dokázal? Zaprvé vsadil se sugestivním účinkem na baladickou notu a pozdně romantickou zjitřenost, kterou prosvětлил pohlazením milostnou lyrikou, za druhé postavil vedle sebe jako jasnozřivou ukázkou toho nejprezvedčivějšího dobového kontrastu Stravinského duchaplný neoklasicismus a do nebeských výšin stoupající zpěv Vycpálkovy Chvály houslí a za třetí udržel (právě díky Vycpálkově kreaci) všechny tohoto večera angažované sólisty v akci do poslední chvíle.

Ve třech písňových opusech se za citlivého pianistického doprovodu **Ladislavy Vondráčkové** (absolventky HAMU z roku 1997) představila mezzosopranistka **Andrea Kalivodová**, v současné době posluchačka 3. ročníku HAMU ve třídě prof. Naděždy Kniplové, jejíž velmi mlouvavý, sametově tvárný a vzácně nosný hlas, který jako by neustále o něčem velmi naléhavém vyprávěl, už vyvolal údiv i v zahraničí (loni v září vystoupila v rámci koncertů mladých v londýnské Covent Garden). Sám bych k těmto báječným vlastnostem přidal ještě jakousi nebyvalé přirozenou jistotu, jež z jejího projevu vyzařuje a jež jí umožňuje i ty nejrozsáhlejší písňové cykly reprodukovat z paměti. Toho večera nám opět demonstrovala, s jak překvapivým bytostným zápalem se vzhledem ke svému mládí umí ztotožnit s dramaturgickou poetikou krajně naléhavých deklamačních zvolání *Ostrčilovy balady Osířelodítě*. Vhodně stylizovanou polohu našla v úvodu *první* ze *Dvou balad* na slova Jana Nerudy *op. 28 Vítězslava Nováka*. Vyšší polohy jako by jí však permanentně sváděly, aby každé melodické zvolání ještě dále akcentovala a naplno rozeznávala, což bylo v případě tak mocně rezonujícího hlasu (a také v případě, kdy se tyto písně zpívají s klavírem, nikoli s orchestrem) nadbytečné. Ve dru-

hé baladě sice začáteční řázi trochu dynamicky také přeexponovala (např. ve slově „*neumírá*“), brzy se však s touto stále více projasňovanou básní nádherně šzila a například onu zvláštní ponurou metaforu vrženou do křišťálové průzračného vzduchu („*do dnes nosí v horské víšce obraz trpítele*“) už vystihla přímo ideálně. Velké uznání (i od přítomného autora) si vysloužila vzorně koncentrovaným přístupem k *Ebenově* devítidílnnému cyklu *Písní nejtajnějších pro nižší hlas a klavír*, podaným s obzvláště jímavým poetickým vrcholem v básni *Loučení*, a pokud jí i zde tu a tam něco zlávalo k nadbytečnému crescendovému vlnění, dokázala to při nejbližší příležitosti okamžitě kompenzovat balzámovým sametovým pianem.

Ambiciózně si počínali i další mladí protagonisté večera. Jedenadvacetiletý **Miron Šmidák** (nyní ve 2. ročníku HAMU u prof. Emila Leichnera) zaujal v klavírním partu *Stravinského Italské suity* svým smyslem pro neoklasicistní zvukovou věcnost, rytmickou preciznost i šarmantní mazlivost volnějšých polyfonických partií. Uhrančivá síla projevu třia dvacetileté houslistky **Adély Drozdové** (posluchačky magisterského stupně HAMU ve třídě prof. Petra Messiereuera a stážistky londýnské Guidhall School of Music) zase vyzařovala z toho, jak beze zbytku ji každá hraná skladba dovedla — i když jí po technické stránce občas něco nevyšlo úplně tak, jak by si přála — s přibývajícím taktům emocionálně zahltit. *Stravinského* variační *Italskou suitu*, které vtiskla osobitou expresi i jemné dynamické kouzlení (echa) vlastně neustále gradovala a doslova ve svém živlu, zvláště v extatické vstupní větě, *Tanci stínů* a *finále*, byla v *Ysaïeově Sonátě pro sólové housle* s příznačným názvem „*Posedlost*“ (jen druhou větou měla hrát *snověji*). Vůbec nejvíce mě (a myslím, že i své kolegy, kteří vystupovali s ní) však okouzila svým upřímně zaujatým přístupem k výlučnému světu *Vycpálkovy* krajně uvolněně tvarované variační *Sonáty pro housle, klavír a mezzosoprán* s názvem *Chvála houslí*. Okřídlená věta, která bývá v takových souvislostech vyslovována — „*Přetlak inspirace si sám našel formu*“ patřila tentokrát opravdu jak kompozici samotné, tak jejímu tlumočení.

MILOŠ POKORA